

"মৰমৰ সন্তানসকল – অকালমূৰ্ত পিতাৰ কথা কোৱা চলন্ত আসন এওঁ (ব্ৰহ্মা) হয়, যেতিয়া তেওঁ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আছে তেতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলক ৰচনা কৰে"

প্ৰশ্ন: বুদ্ধিমান সন্তানসকলে কোনটো ৰহস্যক বুজি ভালদৰে বুজাব পাৰে?

উত্তৰ: ব্ৰহ্মা কোন হয় আৰু তেওঁ ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু কেনেকৈ হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ইয়াত আছে, তেওঁ কোনো দেৱতা নহয়। ব্ৰহ্মায়ে ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা জ্ঞান যন্তু ৰচিছে..... এই সকলোবোৰ ৰহস্য বুদ্ধিমান সন্তানসকলেহে বুজি লৈ বুজাব পাৰে। এই ক্ষেত্ৰত অস্বাৰোহী আৰু পদাতিক বিবুদ্ধিত পৰিব।

গীত: ওঁম নমঃ শিৱায়ে

ওঁম শান্তি। ভক্তিত এজনৰ মহিমা কৰে। মহিমা গায় নহয় জানো। কিন্তু তেওঁক নাজানেও আৰু তেওঁৰ যথার্থ পৰিচয়ো নাজানে। যদি যথার্থ মহিমা জানিলেহঁতেন তেন্তে নিশ্চয় বৰ্ণনা কৰিলেহঁতেন। তোমালোক সন্তানসকলে জানা উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। মুখ্য চিত্ৰ হৈছে তেওঁৰ। ব্ৰহ্মাৰ সন্তানো থাকিব নহয় জানো। তোমালোক সকলো ব্ৰাহ্মণ হ'ল। ব্ৰহ্মাকো ব্ৰাহ্মণে জানিব আৰু কোনেও নাজানে, সেইবাবে বিবুদ্ধিত পৰে। এওঁ ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ব্ৰহ্মাক সূক্ষ্মবতনবাসী দেখুৱাইছে। এতিয়া প্ৰজাপিতা সূক্ষ্মবতনত থাকিব নোৱাৰে। তাত ৰচনা নাথাকে। এই বিষয়ত তোমালোকৰ লগত বহুত যুক্তি-তৰ্কও কৰে। বুজাব লাগে - ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰাহ্মণ আছেতো নহয় জানো। যেনেকৈ থাইষ্টৰ পৰা খ্ৰীষ্টিয়ান শব্দ ওলাল, বুদ্ধৰ পৰা বৌদ্ধী। ইব্ৰাহিমৰ পৰা ইছলাম। তেনেকৈ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ প্ৰসিদ্ধ হয়। আদি দেৱ ব্ৰহ্মা। বাস্তৱত ব্ৰহ্মাক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। এইটোও ৰং (ভুল)। যিয়ে নিজক ব্ৰাহ্মণ বুলি কয় তেওঁলোকক সুধিব লাগে ব্ৰহ্মা ক'ৰ পৰা আহিল? এয়া কাৰ ৰচনা। ব্ৰহ্মাক কোনে ক্ৰিয়েট (সৃষ্টি) কৰিলে? কেতিয়াও কোনেও ক'ব নোৱাৰিব, নাজানেই। এয়াও তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে জানা - শিৱবাবাৰ যি ৰথ হয়, য'ত প্ৰৱেশ কৰে। এয়া তেৱেঁই যিটো আত্মা কৃষ্ণ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হৈছিল। ৪৪ জন্মৰ পাচত আহি এয়া (ব্ৰহ্মা) হৈছে। এওঁৰ জন্মপত্ৰীৰ নামতো বেলেগ হ'ব নহয় কিয়নো হয়তো মনুষ্যই নহয় জানো। আকৌ এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে এওঁৰ ব্ৰহ্মা নাম ৰাখি দিয়ে। এয়াও সন্তানসকলে জানে যে সেই ব্ৰহ্মাই বিষ্ণুৰ ৰূপ হয়। নাৰায়ণ হয় নহয় জানো। ৪৪ জন্মৰ শেষত সাধাৰণ ৰথ হয়। এই (শৰীৰ) সকলো আত্মাৰ ৰথ। অকালমূৰ্তৰ কথা কোৱা চলন্ত আসন। শিশুসকলে আকৌ সেই আসন সাজি দিছে। তাক অকাল আসন বুলি কয়। এয়াতো অকাল আসন সকলোৱে হয়। সকলো আত্মা অকালমূৰ্ত হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱানক এই ৰথতো নিশ্চয় লাগে নহয় জানো। ৰথত প্ৰৱেশ কৰি বহি জ্ঞান দিয়ে। তেওঁকে ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) বুলি কোৱা হয়। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্যৰ-অন্তৰ ন'লেজ (জ্ঞান) দিয়ে। ন'লেজফুলৰ অৰ্থ কোনো অন্তৰ্যামী বা সৰ্বজ্ঞ নহয়। সৰ্বব্যাপীৰ অৰ্থ বেলেগ, সৰ্বজ্ঞৰ অৰ্থ বেলেগ। মনুষ্যইতো সকলো মিলাই যি আহে তাকে কৈ থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি সকলো ব্ৰাহ্মণ ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হওঁ। আমাৰ কুল সকলোতকৈ উচ্চ। তেওঁলোকে দেৱতাসকলক উচ্চত ৰাখে কাৰণ সত্যযুগৰ আদিত দেৱতা হৈছিল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ হয় - এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। তেওঁলোকে জানিবওনো কেনেকৈ। যিহেতু ব্ৰহ্মাক সূক্ষ্মবতনত আছে বুলি বুজি লয়। সেই পাৰ্থিৱ ব্ৰাহ্মণ বেলেগ যিয়ে পূজা কৰে, নিমন্ত্ৰণী ভোজ খায়। তোমালোকেতো নিমন্ত্ৰণী ভোজ আদি নোখোৱা। ব্ৰহ্মাৰ ৰহস্য এতিয়া ভালকৈ বুজাবলগীয়া হয়। কোৱা যে অন্য কথা এৰা পিতা যাৰ দ্বাৰা পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে প্ৰথমতে তেওঁক স্মৰণ কৰা। তেতিয়া এই কথাবোৰো বুজি পাবা। অলপ কথাত সংশয় জাগিলে পিতাকেই এৰি দিয়ে। প্ৰথম মুখ্য কথা হ'ল - 'অল্ফ' (পৰমপিতা) আৰু 'বে' (বাদশাহী)। পিতাই কয় - মামেকম (মেনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। মই নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰততো আহিম নহয় জানো। তেওঁৰ নামো থাকিব লাগে। আহি তেওঁক ৰচনা কৰোঁ। ব্ৰহ্মাৰ বিষয়ে বুজাবলৈ তোমালোকৰ বহুত বুদ্ধি লাগে। পদাতিক, অস্বাৰোহী বিবুদ্ধিত পৰে। অৱস্থা অনুসৰি বুজায় নহয় জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো ইয়াত আছে। ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা জ্ঞান যন্তু ৰচে তেন্তে নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণহে লাগে নহয় জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও ইয়াত লাগে, যাৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হ'ব। ব্ৰাহ্মণসকলে কয় যে আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হওঁ। এনেকৈ ভাবে পৰম্পৰাগতভাৱে আমাৰ কুল চলি আহি থাকে। কিন্তু ব্ৰহ্মা কেতিয়া আছিল সেয়া নাজানে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা। ব্ৰাহ্মণ তেওঁ যি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হয়। তেওঁলোকেতো পিতাৰ অকু্যপেশ্বনৰ (বৃত্তিৰ) বিষয়ে নাজানেই। ভাৰতত প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণেই থাকে। ব্ৰাহ্মণৰ হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ কুল। সেই ব্ৰাহ্মণসকলেও বুজি পায় আমাৰ কুল নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ পৰাই ওলাইছে। কিন্তু কেনেকৈ, কেতিয়া... সেয়া বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে বুজি পোৱা -

প্রজাপিতা ব্রাহ্মাইহে ব্রাহ্মণসকলক ৰচনা কৰে। যিসকল ব্রাহ্মণেই আকৌ দেৱতা হ'ব লাগে। পিতা আহি ব্রাহ্মণসকলক পঢ়ায়। ব্রাহ্মণসকলৰো ডায়নেষ্টী (ৰাজবংশ) নাই। ব্রাহ্মণসকল কুল আছে, ডায়নেষ্টী (ৰাজবংশ) তেতিয়া কোৱা হ'ব যেতিয়া ৰজা-ৰাণী হ'ব। যেনকৈ সূৰ্যবংশী ডায়নেষ্টী (ৰাজবংশ)। তোমালোক ব্রাহ্মণসকলতো ৰজা নোহোৱা। তেওঁলোকে যি কয় যে কোঁৱৰ আৰু পাণ্ডৱ ৰাজত্ব আছিল, দুয়োটাই ৰং (ভুল)। ৰাজত্বতো দুয়োৰে নাই। প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজত্ব, তাক ৰাজধানী বুলি কোৱা নহয়। মুকুট নাই। বাবাই বুজাইছিল - প্ৰথমে ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী ভাৰতত আছিল, পাচত চিংগল (একক) মুকুট। এই সময়ততো মুকুট বিহীন। এইটোও ভালদৰে সিদ্ধ কৰি বুজাব লাগে, যিসকল ভাল ধাৰণযুক্ত হ'ব তেওঁলোকে ভালদৰে বুজাব পাৰিব। ব্ৰহ্মাৰ ওপৰতে বেছি কথা বুজাবলগীয়া হয়। বিষ্ণুকো নাজানে। এয়াও বুজাবলগীয়া হয়। বৈকুণ্ঠক বিষ্ণুপুৰী বুলি কোৱা হয় অৰ্থাৎ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব আছিল। কৃষ্ণ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হ'লেতো তেতিয়া ক'ব নহয় - মোৰ বাবা ৰজা হয়। এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণৰ পিতা ৰজা হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণক প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) বুলি কোৱা হয় তেন্তে নিশ্চয় ৰজাৰ ঘৰত জন্ম হ'ল নহয় জানো। চহকীৰ ঘৰত জন্ম ল'লে প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) বুলি ক'ব জানো। ৰজাৰ পদ আৰু চহকীৰ পদৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আহি যায়। কৃষ্ণৰ পিতা ৰজাৰ নামেই নাই। কৃষ্ণ নাম কিমান প্ৰসিদ্ধ। পিতাকৰ উচ্চ পদ বুলি কোৱা নহ'ব। তেওঁৰ চেকেণ্ড ক্লাচ (দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ) পদ যি কেৱল কৃষ্ণক জন্ম দিয়াৰ বাবে নিমিত্ত হয়। এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণৰ আত্মাতকৈ তেওঁ বেছি পঢ়িছে। নহয়। কৃষ্ণই আকৌ নাৰায়ণ হয়। বাকী পিতাৰ নামেই নোহোৱা হৈ যায়। হওঁতে নিশ্চয় ব্রাহ্মণেই হয়। কিন্তু পঢ়াত কৃষ্ণতকৈ কম। কৃষ্ণৰ আত্মাৰ পঢ়া নিজৰ পিতাকতকৈ উচ্চ আছিল, সেয়েহে ইমান নাম হয়। কৃষ্ণৰ পিতা কোন আছিল - এয়া যেন কোনেও নাজানে। আগলৈ গৈ গম পাব। হ'বতো ইয়াৰ পৰাই লাগিব। ৰাধাৰো মাতা-পিতাতো থাকিব নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকতকৈ ৰাধাৰ নাম বেছি প্ৰসিদ্ধ কিয়নো মাতা-পিতাই কমকৈ পঢ়িছিল। ৰাধাৰ নাম তেওঁলোকতকৈ উচ্চ হৈ যায়। এয়া হ'ল ডিটেল (বিতং) কথা - সন্তানসকলক বুজাবৰ কাৰণে। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। ব্ৰহ্মাৰ ওপৰতো বুজাবলৈ বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। তেৱেঁই কৃষ্ণ হয় তেওঁৰ আত্মাইহে ৪৪ জন্ম ভোগ কৰে। তোমালোকেও ৪৪ জন্ম লোৱা। সকলোৱেতো একেলগেতো নাহিব। যি পঢ়াত আগত থাকিব, তাতো তেওঁ আগত আহিব। ক্ৰমানুসৰিতো আহে নহয় জানো। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। কম বুদ্ধিৰসকলে ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। ক্ৰমানুসৰি যায়। তোমালোক ক্ৰমানুসৰি ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰিত) হোৱা। কিমান ডাঙৰ কিউ (লাইন, শাৰী), যিসকল শেষৰ ফালে যাব। ক্ৰমানুসৰি নিজৰ-নিজৰ স্থানত গৈ নিবাস কৰিব। সকলোৰে স্থান তৈয়াৰ কৰি থোৱা আছে। এয়া বহুত ৰঙাৰফুল (আচৰিত) খেল। কিন্তু কোনেও বুজি নাপায়। ইয়াক কোৱা হয় কাইটৰ জংঘল। ইয়াত সকলোৱে ইজনে সিজনক দুখ দি থাকে। তাততো নেচাৰেল (স্বাভাৱিক) সুখ আছে। ইয়াত হৈছে আৰ্টিফিচিয়েল (কৃত্ৰিম) সুখ। ৰিয়েল (প্ৰকৃত) সুখ এজন পিতাইহে দিয়ে। ইয়াত হৈছে কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ। দিনে-প্ৰতিদিনে তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। কিমান দুখ আছে। কয় - বাবা ময়াৰ ধুমুহা বহুত আহে। ময়াই বিমোৰত পেলাই দিয়ে, দুখৰ ফিলিং (অনুভূতি) বহুত আহে। সুখদাতা পিতাৰ সন্তান হৈও যদি দুখৰ ফিলিং (অনুভূতি) আহে তেন্তে পিতাই কয় - সন্তানসকল, এয়া তোমালোকৰ ডাঙৰ কৰ্মভোগ। যিহেতু পিতাক পাইছা দুখৰ ফিলিং (অনুভূতি) আহিব নালাগে। যি পুৰণা কৰ্মভোগ আছে সেয়া যোগবলেৰে নিষ্পত্তি কৰা। যদি যোগবল নাথাকে তেন্তে শাস্তি থাই নিষ্পত্তি কৰিব লাগিব। শাস্তি আৰু মানি (প্ৰাপ্তি) ভাল নহয়। (শাস্তি থাই পদ পোৱাতো ভাল নহয়)। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে নহ'লে আকৌ ট্ৰিবুনেল (বিচাৰ সভা) বহিব। প্ৰজাতো বহুত আছে। ইয়াততো ড্ৰামা অনুসৰি গৰ্ভজেইলত বহুত শাস্তি থায়। আত্মাসকল দিগব্ৰান্ত হৈ বহুত ঘূৰিও ফুৰে। কোনো কোনো আত্মাই বহুত লোকচান কৰে - যেতিয়া কাৰোবাৰ ভিতৰত অশুদ্ধ আত্মাৰ প্ৰৱেশ হয় তেতিয়া কিমান হায়ৰাণ হয়। নতুন সৃষ্টিত এই কথাবোৰ নাথাকে। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা - আমি নতুন সৃষ্টিলৈ যাওঁ। তাত গৈ নতুন নতুন মহল নিৰ্মাণ কৰিব লাগিব। ৰজাৰ ঘৰত জন্ম লোৱা, যেনেকৈ কৃষ্ণই জন্ম লয়। কিন্তু ইমান মহল আদি সকলো আগৰে পৰাই থাকে জানো। সেয়াতো আকৌ নিৰ্মাণ কৰিব লাগে। কোনে ৰচে, যাৰ ওচৰত জন্ম লোৱা। গায়ন কৰাও হয় - ৰজাৰ ঘৰত জন্ম হয়। কি হয় সেয়াতো আগলৈ গৈ দেখিবা। এতিয়া জানো বাবাই ক'ব। সেয়া তেতিয়া আৰ্টিফিচিয়েল (কৃত্ৰিম) নাটক হৈ যাব, সেইবাবে একোৱে নকয়। ড্ৰামাত আগতেই কৈ দিয়াতো নিৰ্ধাৰিত হৈ থকা নাই। পিতাই কয় - ময়ো পাটধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হওঁ। আগৰ কথাবোৰ প্ৰথমৰ পৰাই জানিবলগীয়া হোৱাহেঁতেনতো বহুত কিবা ক'লেহেঁতেন। বাবা অন্তৰ্যামী হোৱা হ'লে আগতেই ক'লেহেঁতেন। পিতাই কয় - নহয়, ড্ৰামাত যি হয়, তাক সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰি যোৱা আৰু লগতে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মতলীয়া হৈ থকা। ইয়াতেই ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হয়। জ্ঞান কেতিয়াও কম-বেছি নহয়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাই কেতিয়াবা কম, কেতিয়াবা বেছি হয়। জ্ঞানতো যি পাইছা সেয়া আছেই। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত কেতিয়াবা উৎসাহ থাকে, কেতিয়াবা টিলা হয়। যাত্ৰা তল-ওপৰ হয়। জ্ঞানত তোমালোকে ছিৰি নবগোৱা। জ্ঞানৰ যাত্ৰা বুলি কোৱা নহয়। যাত্ৰা হৈছে স্মৃতিৰ। পিতাই কয় - স্মৃতিত থাকিলে তোমালোক চেকুটীত (সুৰক্ষিত হৈ) থাকিবা। দেহ-অভিমানত আহিলে তোমালোকে বহুত ঠগ খোৱা।

বিকৰ্ম কৰি দিয়া। কাম মহাশত্ৰু হয়, এই ক্ষেত্ৰত ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ যায়। ক্ৰোধ আদিৰ কথা বাবাই ইমান নকয়।

জ্ঞানৰ দ্বাৰা হয়তো চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি নতুবা কয় সাগৰক চিয়াঁহী কৰি লোৱা তেতিয়াও সম্পূৰ্ণ নহ'ব। নতুবা কয় 'অল্ক' (পৰমপিতা)ক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰা কাক কোৱা হয়, এইটো জানে জানো। এনেকৈ কয় - কলিয়ুগৰ পৰা আমাক সত্যযুগলৈ লৈ ব'লা। পুৰণি সৃষ্টিত হৈছে দুখ। দেখিবলৈ পোৱা বৰষুণত কিমান ঘৰ থহি থাকে, কিমান ডুবি যায়। বৰষুণ আদি এয়া নেচাৰেল কলেমিটিজো (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো) হ'ব। এই সকলোবোৰ অকস্মাৎ হৈ থাকিব। কুন্তকৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। বিনাশৰ সময়ত জাগিব তেতিয়া কি কৰিব পাৰিব! মৰি যাব। ধৰণীও জোৰেৰে লৰে। ধুমুহা বৰষুণ আদি সকলো হয়। বোমাও দলিয়ায়। কিন্তু ইয়াত (ভাৰতত) এডিশ্বন (সংযোজন) আছে গৃহযুদ্ধ..... ৰক্তৰ নদী বুলি গায়ন কৰা হৈছে। ইয়াত মাৰামাৰি হয়। এজনে আনজনৰ ওপৰত কেচ (মোকৰ্দমা) কৰি থাকে। গতিকে নিশ্চয় কাজিয়াও কৰিব। সকলো হৈছে গৰাকী বিহীন, তোমালোক হ'লা গৰাকীৰ (প্ৰভুৰ)। তোমালোকে কোনো যুদ্ধ আদি কৰিব নালাগে। ব্ৰাহ্মণ হোৱাৰ বাবে তোমালোক গৰাকীৰ (প্ৰভুৰ) হৈ গ'লা। গৰাকী (প্ৰভু) বুলি পিতাক অথবা স্বামীক কয়। শিৱবাবাতো স্বামীসকলৰো স্বামী। বাগদান হৈ গ'লে তেতিয়া কয় - মই এনেকুৱা স্বামীৰ সান্নিধ্য কেতিয়া পাম। আত্মাসকলে কয় - শিৱবাবা, আমাৰতো আপোনাৰ লগত বাগদান হৈ গ'ল। এতিয়া আপোনাৰ সৈতে মই মিলিত কেনেকৈ হওঁ? কোনোৱেতো সঁচা কথা লিখে, কোনোৱে বহুত লুকাৱায়। সঁচাকৈ লিখি যে বাবা মোৰ এইটো ভুল হৈ গ'ল। ক্ষমা কৰক। যদি কোনোবা বিকাৰত অধঃপতিত হয় তেন্তে বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। বাবাই কয় তোমালোকে এনেকুৱা গুৰুতৰ ভুল কৰিলে চুৰ্চুমে (চুৰ্ণ-বিচুৰ্ণ) হৈ যাবা। তোমালোকক মই বগা (সুন্দৰ, পবিত্ৰ) কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ, তোমালোকে আকৌ কলা মুখ কেনেকৈ কৰা। যদিও স্বৰ্গলৈ আহিবা, পা-পইচাৰ পদ পাবা। ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে নহয় জানো। কোনোবাতো পৰাজিত হৈ জন্ম-জন্মান্তৰলৈ পদ ভ্ৰষ্ট কৰি লয়। ক'ব পিতাৰ পৰা তোমালোকে এই পদ পাবলৈ আহিছা, পিতা ইমান উচ্চ, আমি সন্তানসকল জানো প্ৰজা হ'ম। পিতা গাৰ্ভীত (সিংহাসনত) বহিব আৰু সন্তান দাস-দাসী হ'ব, কিমান লাজৰ কথা। অস্তিমত তোমালোকৰ সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। তেতিয়া বহুত অনুতাপ কৰিবা। অনাহকতে এনেকুৱা কৰিলোঁ। সন্ন্যাসীসকলো ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকে, গতিকে বিকাৰী সকলোৱে তেওঁলোকৰ আগত মূৰ দোৱায়। পবিত্ৰতাৰ মান আছে। কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে তেতিয়া পিতাই আহি পঢ়ায় তথাপিও গাফিলতি কৰি থাকে। স্মৰণেই নকৰে। বহুত বিকৰ্ম হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত এতিয়া হৈছে বৃহস্পতিৰ দশা। ইয়াতকৈ উচ্চ দশা আৰু একো নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত দশাই চক্ৰ লগাই থাকে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই ড্ৰামাৰ সকলো চিন (দৃশ্য) সাক্ষী হৈ চাব লাগে, এজন পিতাৰ স্মৃতিত মতলীয়া হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত কেতিয়াও উৎসাহ কম হ'ব নালাগে।

(2) পঢ়াত কেতিয়াও গাফিলতি কৰিব নালাগে, নিজৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়িবৰ বাবে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। পৰাজিত হৈ জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে পদ ভ্ৰষ্ট কৰিব নালাগে।

বৰদান: "মনমনান্তৰ"ৰ মহামন্ত্ৰৰ দ্বাৰা সকলো দুখৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকোঁতা সদায় সুখ স্বৰূপ হোৱা যেতিয়া কোনো প্ৰকাৰৰ দুখ আহে তেতিয়া মন্ত্ৰ লৈ লোৱা যাৰ দ্বাৰা দুখ আঁতৰি যাব। সপোনতো যাতে অকণমানো দুখৰ অনুভৱ নহয়, শৰীৰ বেমাৰী হৈ যাওঁক, ধন তল-ওপৰ হৈ যাওঁক, যিয়েই নহওক কিন্তু ভিতৰত দুখৰ লহৰ (টো) উৎপন্ন হ'ব নালাগে। যেনেকৈ সাগৰত লহৰ আহে আৰু গুচি যায় কিন্তু যিসকলে সেই লহৰত তাল মিলাই ভাহি ফুৰিব জানে তেওঁলোকে তাত সুখৰ অনুভৱ কৰে, লহৰক জপিয়াই এনেকৈ পাৰ হয় যেন খেল খেলি আছে। গতিকে সাগৰৰ সন্তান সুখ স্বৰূপ হোৱা, দুখৰ লহৰো যাতে নাহে।

শ্লোগান: প্ৰতিটো সংকল্পত দৃঢ়তাৰ বিশেষত্বক প্ৰেক্টিকেলত (কাৰ্য ব্যৱহাৰত) আনা তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতা হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!